

L'important és l'obra

Segurs que els coneixedors de Picasso tindrien notícia de la biografia «Picasso, creador i destructor», EL TEMPS ha decidit plantejar-los la qüestió. Majoritàriament, els enquestats han respost que és més important l'obra de l'artista que escorcollar la seua vida íntima.

M. Ferreter/J. Prats

Concretament, les preguntes foren aquestes:

1. ¿Coneix vostè el llibre *Picasso, creador i destructor* de l'escriptora grega Ariana Stassinopoulos?

2. Aquest llibre qüestiona les seues relacions personals, particularment amb les seues companyes. ¿Vostè creu que pot ser difícil viure amb un creador, que tot creador necessita destruir per tal de crear noves coses?

3. ¿Creu que en aquest cas el llibre tindrà alguna influència sobre el mite de Picasso? ¿L'afectarà com a mite o aquestes dades ens ajuden en el fons a veure la seua obra des d'un punt de vista diferent?

Antoni Miró. Pintor

1. No en tinc notícies, de moment.

2. En principi, jo no estic d'acord que un creador necessite destruir per tal de crear noves coses, perquè pense que qualsevol acte de creació és, en definitiva, un acte d'amor. D'altra banda, considere que era una persona superfantàstica i a mi, personalment, m'haguera agradat estar pròxim de la fabulosa aventura que significava Picasso.

3. No. Pense que Picasso és una cosa indestructible. No hi haurà res que pugui trencar la seua grandesa. Picasso ha demostrat que ha sigut un gran treballador i un gran creador i això és el que importa. La resta podria ser molt bé un invent.

Lluís Permanyer. Periodista

1. Sí, i per desgràcia s'està traduint i editant ja a més de vint llengües.

2. No. És mentida que per conviure amb un artista s'hagi de patir una destrucció de personalitat entesa com a necessitat per poder crear, ja que això només es pot aplicar al treball professional. Ara, reconec que viure amb un geni deu ser molt difícil.

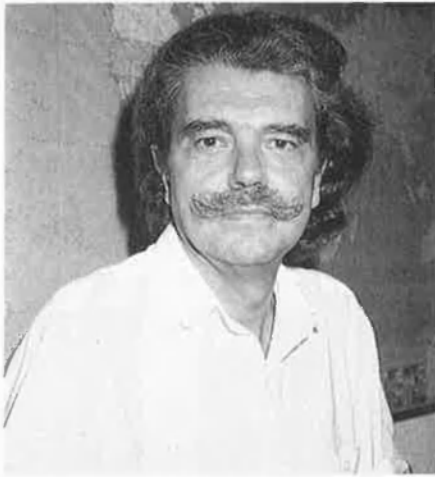

Josep Maria Castellet. Escriptor, crític literari i editor

1. Ah, sí, ho he seguit una mica pels diaris, però no m'ha interessat.

2. Pense que al llarg de la història s'han donat tot tipus de relacions en aquest sentit i no m'atreuria a generalitzar...

3. Cap, ni una influència. Tota la xafarderia no influeix sobre la valoració històrica posterior de l'obra del personatge.

Núria Rivero. Conservadora del Museu Picasso de Barcelona

1. Sí, n'he llegit alguns extractes publicats a l'estranger de comentaristes amb cert rigor —cosa que manté el llibre— i, per tant, no tinc massa dubtes a pensar que al llibre hi haurà poca credibilitat.

2. Home, reconec que és difícil viure —conviuere— amb una persona extremament sensible, com són els creadors, els autèntics artistes, com Picasso. Però d'aquí a creure't llibres d'aquesta mena, escrits per una especialista en novel·les i biografies escandaloses, que contenen tots els ingredients per a convertir-se en *best-seller*, doncs no.

3. Em penso que sí que influirà sobre el mite de Picasso, perquè el llibre està escrit sobre el mite. Ara bé, cal dir que conté moltes dades equivocades, que no és un estudi científic de l'obra, i en aquest sentit la possible influència sobre la seva obra dependrà del fet que la gent es cregui el llibre o no. M'explico: tota vivència diària, tota manera de ser i de comportament, és lògic que quedi reflectit i transmès d'alguna manera a l'obra del seu autor, en aquest cas un pintor.

Jo, però, tinc la intenció de llegir-la. No sé si la resistiré completa, perquè tot és el mateix, i és avorrit. A mí, com a professional en l'obra de Picasso, no m'influirà sobre la visió que tinc dels seus quadres.

Antoni Miró, Lluís Permanyer i Josep Maria Castellet.

La Llibreria
de la Generalitat
de Catalunya

ESPAI PER CONÈIXER

Un espai important per a Catalunya.
Al centre de Barcelona.
Obert a tot el món.

Per conèixer totes les publicacions de la Generalitat —llibres, catàlegs, Diari Oficial (DOGC), cartells, etc— i les publicacions d'organismes internacionals com l'ONU, la UNESCO, etc. Ofereix tots els serveis relacionats amb el DOGC:

venda d'exemplars,
contractació
d'anuncis, etc.
Disposa de servei de
vídeo i bancs de
dades informatitzats
tant del DOGC com
de publicacions.

Horari Llibreria:

De dilluns a dissabte, de 9 a 14,30
i de 15,30 a 20 hores

Horari contractació d'anuncis:

De dilluns a divendres de 9 a 13 hores

Adreça:

Rambla dels Estudis, 118 (Palau Moja)
08002 Barcelona
Tels. 302 68 35 302 64 62

I posa al vostre abast més
de 800 títols.

El volum editorial de la
nostra institució requeria un
espai funcional propi.

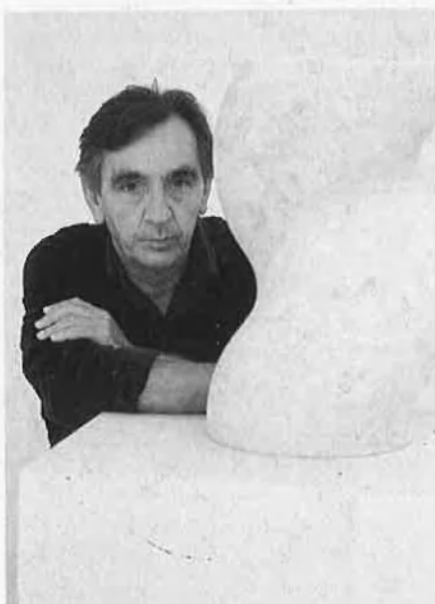
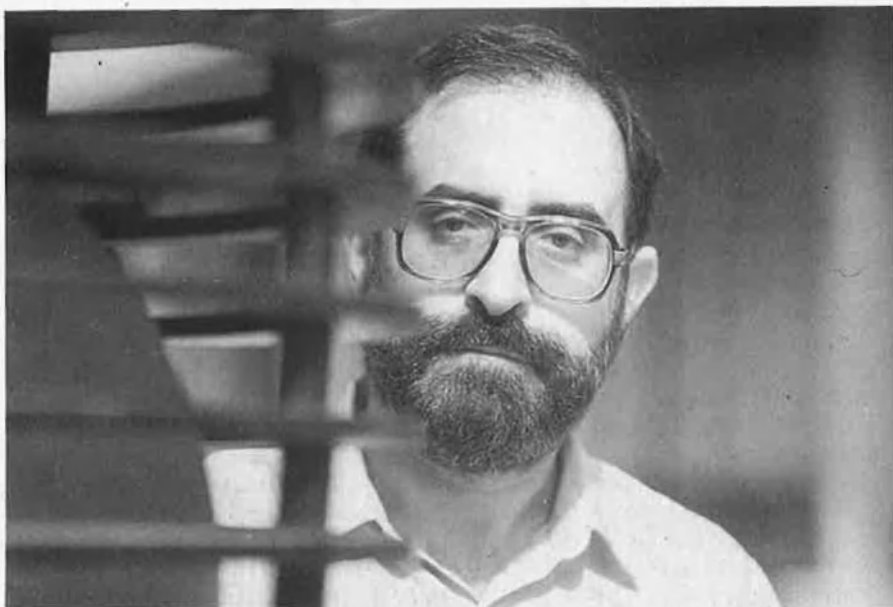
Ara en té un a mida:
la Llibreria de la

Generalitat de Catalunya. Veniu a conèixer-la.

Generalitat de Catalunya

Libreria

Dalí Rosa Maria Malet i Romà de la Calle. Baix, Alfaro i «Tísner».

Rosa Maria Malet. Directora de la Fundació Miró de Barcelona

1. No en tinc notícies, de moment.
2. En primer lloc, necessitaria tenir més informació sobre el llibre per a poder opinar. Quant al títol, recordo que hi ha una frase de l'escriptor francès Lautréamont que diu més o menys això. Però entenc que no es refereix a la destrucció personal, sinó a la destrucció artística com a metàfora d'allò que en el terreny artístic no signifiqui un progrés, un anar endavant...
3. Jo trobo que estic molt d'acord amb Joan Brossa quan diu: «De l'art, el que s'ha de conèixer és l'obra, no l'artista».

Ara bé, reconec que és molt difícil deslliurar-te d'aquesta dicotomia, i

potser ara em contradic. Sóc conscient que un element pot ser condicionant de l'altre, però em reafirmo a dir que no m'influiria sobre l'obra de Picasso.

I el que no es pot fer és valorar l'obra d'un artista des del punt de vista moral, i menys des d'una moral carca. Però ja et dic que no he llegit el llibre.

Andreu Alfaro. Escultor

1. Sí, sí, n'he sentit a parlar...
 2. No estic d'acord. En tot cas, això és el que diu el títol del llibre, que no he llegit, clar.
- Jo comence per pensar que Picasso no és un destructor, sinó un constructor de noves imatges, de noves formes de veure la bellesa. És un home apol·lini, un continuador de la tradició grega.

3. Jo crec que la grandesa de Picasso és la seua obra. Per tant, la relació amb les seues dones no té res a veure amb la seua obra. Elles no pintaven els quadres. Era ell qui ho feia. Amb això el que vull dir és que aquestes biografies només el podrien afectar com a persona. Però el que queda, el que veritablement interessa, és l'obra.

Romà de la Calle. Crític d'art

1. Sí, ho he sentit, però no ho he seguit.
2. Una cosa és que no siga fàcil i altra que siga impossible. Una cosa seria la personalitat artística d'un creador, que estaria constituïda per la trajectòria i la suma de les seues obres, i una altra cosa seria la personalitat biogràfica i humana.
3. No. Pense que aquest tipus d'anàlisi que pretén desmitificar l'aspecte humà, en tot cas el que faria és donar un pas més al mite, encara que pot desmitificar la personalitat biogràfica.

La personalitat artística té una autonomia —que no vol dir independència— respecte de la personalitat biogràfica i això ho diria més concretament en el cas concret de Picasso.

Avel·lí Artís, «Tísner». Escriptor, dibuixant

1. Sí, ho conec... Ho he llegit pels diaris.
2. Sí, que és perfectament possible. Penso que és inherent al treball de creació.
3. Crec que si no diferent, almenys sí amb una perspectiva més aproximada a la que exigeix la realitat. □